

La vida material de Marguerite Duras

Mai no he pogut concebre la sexualitat sense la intel·ligència

La maduresa de Marguerite Duras

(<http://www.catorze.cat/noticia/10631/escriure/segons/marguerite/duras>) (que va néixer el 4 d'abril de 1914 a Saigon, i va morir el 3 de març de 1996 a París) va ser un no parar d'èxits: va publicar prop de quaranta llibres i als setanta anys li van donar el Goncourt per *L'amant* (<http://www.catorze.cat/noticia/5674/amant>), una novel·la autobiogràfica sobre la història d'amor entre una adolescent de quinze anys i un ric comerciant xinès de vint-i-sis. Quan l'alcoholisme l'estava devastant i pràcticament no hi veia, va conèixer Yann Andréa, un admirador homosexual trenta anys més jove que ella, amb qui va començar una relació (era tant el seu secretari com el seu amant) que va durar fins a la mort, setze anys. Va ser a ell a qui li dictava els textos quan l'escriptura s'havia convertit en un camp de batalla on no volia tornar.

Per sortir d'aquest bloqueig, l'estiu del 1986, va decidir parlar. Jérôme Beaujour, el cineasta amb qui havia fet un conjunt d'entrevistes el 1984, li va proposar gravar-ne de noves sense cap objectiu concret. Durant tres mesos van conversar. El resultat van ser dotze entrevistes a dues veus més una tretzena, feta per Maurizio Ferrara amb Duras i Beaujour. D'aquí va néixer el llibre *La vida material* (Club Editor) en què Marguerite Duras parla de la vida amb l'extrema llibertat de qui se'n va.

Foto: Catorze

- 1.** Passa el mateix arreu del món amb tots els escriptors, homes i dones barrejats. Són objectes sexuals per excel·lència. De molt jove, jo també vaig caure en l'atracció per homes grans perquè eren escriptors.
- 2.** Mai no he pogut concebre la sexualitat sense la intel·ligència, ni la intel·ligència sense una mena d'absència de si mateix. Molts intel·lectuals són amants maldestres, tímids i espantadissos, distrets. Això m'era igual mentre fossin, lluny de mi, escriptors igualment distrets amb el seu propi cos. He observat que els escriptors que fan l'amor meravellosament són molt menys grans escriptors que els qui el fan menys bé i amb por. El talent, el geni, interpel·len la violació, la interpel·len de la mateixa manera que interpel·len la mort. Els falsos escriptors no tenen aquests problemes. Són sans i s'hi pot anar amb una seguretat total.
- 3.** Crec que l'amor sempre va aparellat amb l'amor, no pots estimar tot sol, per la teva banda, no hi crec en això, no crec en els amors deseperats viscuts en solitari. Ell m'estimava tant que jo havia d'estimar-lo, em desitjava tant que jo havia de desitjar-lo. No és possible estimar algú a qui no agrades gens, a qui avorreixes totalment, en això no hi crec.
- 4.** És impossible estar sense amor de cap mena; encara que només sigui de paraula, el continues vivint. El pitjor és no estimar, crec que això és impossible.
- 5.** L'alcohol fa ressonar la solitud i acaba per fer que la prefereixis a qualsevol cosa. Beure no vol dir necessàriament voler morir, no. Però no pots beure sense pensar que t'estàs matant. Viure amb l'alcohol és viure amb la mort a l'abast. El que impedeix matar-te quan caus en la follia alcohòlica és la idea que un cop mort ja no podràs beure.
- 6.** De seguida que vaig començar a beure ja vaig ser una alcohòlica. De seguida vaig beure com una alcohòlica. Vaig passar al davant de tothom. Vaig començar a beure al vespre, després vaig beure al migdia, després al matí, després vaig començar a beure a la nit. Una vegada cada nit, i després cada dues hores. L'alcohol va lligat al record de la violència sexual, la fa brillar, n'és indissociable. Però en esperit. L'alcohol substitueix l'esdeveniment del gaudi sexual però no n'ocupa el lloc. En general, els obsessos sexuals no són alcohòlics. Els alcohòlics, fins i tot al mig de la cuneta, són intel·lectuals.
- 7.** Ens falta un déu. El buit que descobrim un dia de l'adolescència, no hi ha res que pugui fer que no hagi tingut lloc. L'alcohol va ser creat per poder suportar el buit de l'univers, el balanceig dels planetes, la seva rotació impertorbable a l'espai, la seva silenciosa indiferència davant del nostre dolor. L'home que beu és un home interplanetari. Es mou en un espai interplanetari. És allà que fita la mirada. L'alcohol no consola de res, no mobla els espais psicològics de l'individu, només substitueix la manca de déu. No consola l'home. Al contrari.
- 8.** Un home i una dona són coses diferents. La maternitat no és la paternitat. En la maternitat la dona deixa el seu cos al fill, als fills, s'estan damunt d'ella com dalt d'un turó, com en un jardí, se li mengen, li donen cops, hi dormen i ella es deixa devorar i de vegades dorm mentre ells s'estan sobre el seu cos. Res d'això no es produirà amb la paternitat.
- 9.** En les parelles d'escriptors, la dona quan parla del seu ofici diu: el meu marit és escriptor. El marit diu: la meva dona també escriu. Els fills diuen: el papa fa llibres, la mama de vegades també.
- 10.** Tots els homes són potencialment homosexuals, només els falta saber-ho, trobar l'incident o l'evidència que els ho revelarà. Els homosexuals ho saben i ho diuen. Les dones que han conegut homosexuals i els han estimat també ho saben i també ho diuen.

11. Quan escrius, hi ha com un instint que juga. L'escrit ja és allà, en la foscor. L'escriure seria a l'exterior d'un mateix, en una confusió dels temps: entre escriure i haver escrit, entre haver escrit i haver d'escriure altra vegada, entre saber i no saber què se'n fa, partir del sentit ple, submergir-s'hi i arribar fins a la manca de sentit. La imatge del bloc negre al mig del món no és atzarosa.

12. Em pregunto en què es basa la gent per explicar la seva vida. És cert que hi ha molts models de relat fets a partir de la cronologia, dels fets exteriors. En general, s'agafa aquest model. Comença pel començament de la teva vida i vés baixant pels raïls dels esdeveniments, les guerres, els canvis d'adreça, els casaments, cap al present.

13. No saps mai quan les coses hi són, a la vida. És una cosa que s'escapa. Vostè em deia l'altre dia que sovint la vida apareix com doblada. És exactament el que sento: la meua vida és una pel·lícula doblada, mal muntada, mal interpretada, mal ajustada, un error en definitiva. Una novel·la negra sense assassinats, sense polis ni víctimes, sense tema, res. Podria ser un film autèntic, en aquestes condicions, però no, és fals. Aneu a saber què li caldria perquè no ho fos. Que jo aparegués en una escena sense dir res, sense fer cap gest, deixar-me veure sense pensar especialment en res. Això mateix.

14. Ja és tard, a la vida, quan treus certes lliçons del que has viscut. Ja ho veurà. Quan t'atreveixes a reconèixer-ho, vull dir, i a escriure-ho. Per exemple, només a posteriori descobreixes que el sentiment de felicitat que experimentaves amb un home no provava necessàriament l'amor que senties per ell. Ara, és en el record, menys violent però eloqüent, que trobo l'evidència de l'amor. Els homes que més enganyava són els que més he estimat.

[Al minut 4:30 parla de la seva relació amb l'alcohol]

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=_LEziGRZliM

Marguerite Duras i el seu darrer amant, Yann Andréa. Foto: Pinterest

Marguerite Duras

La vida material

Traduïda per David Ilig

CLUB EDITOR

La vida material

© Marguerite Duras
© de la traducció: David Ilig
© Club Editor, 2018